

„Da jeg i et fortroligt Møde her i Salen allerede har haft Lejlighed til for ærede Medlemmer af begge Ting at fremlægge det Forslag til Beslutning, hvorom her er Tale, skal jeg nu fatte mig i største Korthed. Forslaget til Rigsdagsbeslutning, ledsaget af den mellem Danmark og de amerikanske Forenede Stater angaaende Overdragelsen til Staterne af de dansk vestindiske Øer afsluttede Konvention, er forelagt, og med Hensyn til de nærmere Vilkaar for Overdragelsen skal jeg henvide dertil. Jeg tror at kunne sige om disse Vilkaar, at de er gunstige. Imidlertid, som ærede Medlemmer vil vide fra det fortrolige Møde forleden, vilde disse gunstige Betingelser ikke have foranlediget Regeringen til overfor dette Spørgsmaal at indtage en anden Holdning end tidligere, hvis ikke Regeringen var kommet til den Overbevisning, at den fortsatte Besiddelse af disse langt borte liggende Øer vilde rumme en Risiko, muligvis Faremomenter for den danske Stat, for saa vidt som den derved under visse Situationer kunde blive inddraget i internationale Komplikationer, og at dette ikke var en for den danske Stat tjenlig Situation. Det er dette Moment, som har været afgørende for Regeringen til et forhandle denne Sag og til nu at fremsætte dette Forslag, og den høje Rigsdag vil nu under sit Ansvar have at afgøre Sagen. Jeg skal hermed anbefale Forslaget til velvillig Fremme.“

Derefter havde *J. C. Christensen* Ordet paa Venstres Vegne. Af hans Udtalelser anføres:

„De Ord, vi hørte nu fra den højtærede Minister, gik ud paa, at den fortsatte Besiddelse af de dansk vestindiske Øer, mulig kunde indeholde en vis Fare for os, uden at Ministeren oplyste, hvilken Fare det var, der kunde være forbundet med denne Besiddelse, som vi nu har haft i saa lang Tid. Jeg gaar ud fra, at naar vi skal forhandle her paa Danmarks Rigsdag om Afstaaelsen af de tre vestindiske Øer til de forenede Stater, er det ikke nogen Tvangssituation, vi er under, men vi kan forhandle frit.“ . . . „Hvis nu Sagen forelaa helt paa samme Maade i dette Øjeblik [som i 1902], er jeg, uagtet vi i vort Parti ikke har foretaget nogen Afstemning, overbevist om, at Stillingen vilde være væsentlig den samme, saa at den overvejende Del af vort Parti vilde mene, at det var rigtigt at afstaa Øerne.“ . . . „Men Stillingen er ikke, som den var i 1902; Forholdene omkring os er helt forandrede. Den store Krig, der raser omkring os, er ikke tilendebragt, og jeg ved, at der er adskillige i vort Folk, som mener, at en Bestemmelse som den, vi nu staar overfor, paa ingen Maade burde træffes, før Krigen var til Ende“, . . . „Desuden er der en Betragtning, som straks melder sig, og som allerede i høj Grad har rørt sig i Offentligheden, og det